

Sagens Skyld og beklage det for Folkethingets Skyld, som derved opgiver en Del af sin berettigede Indflydelse paa denne saa vigtige Sags Ordning. Vi for vort Bedkommende, — det Mindretal, hvortil jeg hører, — ere altsaa af Forholdene bleve fatte ud af Stand til paa Sagens nuværende Trin at kunne gjøre Noget som helst for at formindste Afstanden mellem den høitærede Ministers Standpunkt og det Standpunkt, der blev indtaget ved 2den Behandling. For os vilde det derfor kun have været en unyttig og tidsspildende Gjerning, om vi atter havde opstillet Vædringsforslag, som den høitærede Krigsminister ikke har villet støtte, og som Flertallet af den Grund heller ikke har kunnet nærme sig til. Derved have vi naturlig været henviste til at efterkomme den høitærede Ministers Onske om, saa hurtig som mulig at faae Sagen bragt over i Landstthinget; vi have, for ikke at opholde Sagen, ikke engang stillet Vædringsforslag ligeoverfor King, som vi fandt urimelige i Lovforslaget, heller ikke engang, hvor Vedtagelsen af Lovforslaget om Spørøvet igaar efter al Sandsynlighed maatte forudsættes at ville medføre Forandringer ogsaa i Lovforslaget om Hærens Ordning. Landstthinget maa jo dog forbedre Loven, og hvorfor skulde vi saa opholde Sagen med at søge Forandringer gjorte deri? Forbedringerne ville jo ogsaa kunne ske derovre. Jeg skal saaledes nævne, at jeg forudsætter som ikke usandsynligt, at Udvalget efter den Afstemning, der faldt igaar saavel med Hensyn til Udgrensningsspørgsmaalet som med Hensyn til Admiralerens Stilling vilde have taget de tilsvarende Forhold under Overveielse ogsaa for Hærens Bedkommende. Udvalget har ogsaa givet det ærede Medlem for Bornholms Amts 1ste Valgkreds (Kofod) Tilfagn om at ville overveie de Forslag, der fremkom fra ham, Overveielser, der foreløbigt have fundet Sted, men som vi, da Meningerne iøvrigt vare delte om, hvorvidt man kunde imødekomme det ærede Medlem, ikke har troet at burde spille Tiden med, stolende paa, at de Forslag, der ere komne frem fra det ærede Medlem, naturlig senere ville blive overveiede i Landstthinget sammen med Lovforslaget i det Hele. Vi have heller ikke villet stille Forslag om King, som vi antage ikke have været Lovforslagets Mening, men maa forudsættes at være komne ind ved en Inkurie. Jeg skal saaledes med Hensyn til Rjøbenhavns Væbning gjøre opmærksom paa, at det

vistnok fortjener en nærmere Overveielse, om de Bestemmelser, der nu findes i Lovforslaget, virkelig uden større Forandringer ville kunne overføres saaledes, at de komme til at omfatte Mandstabet fra Frederiksberg, hvad ikke nu er Tilfældet; men under alle Omstændigheder er det mig klart, at, naar en af de sidste Paragrafer i Lovforslaget siger, at Loven af 28de Mai 1870 ophæves, kan Meningen dog fornuftigvis kun have været denne, at det kun var de organisatoriske Bestemmelser i denne Lov, der skulde ophæves, men ikke de Bestemmelser, der ikke ere organisatoriske, f. Ex. Lønningbestemmelserne, der jo først kunne hæves ved Lønningsloven. Vedtages imidlertid Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det nu foreligger, vil hele Loven af 28de Mai 1870 være ophævet, saa gaa Bestemmelserne ud om Lønningsforholdene ved Væbningen og Bestemmelserne om, at de Paagjældende ikke skulle have Lønning, Brød, Kvarter og Mundering, men selv forsyne sig med Uniformstykker. Jeg kan i alt Fald paa Udvalgets Vegne sige, at disse Spørgsmaal ikke have været overveiede, og jeg antager heller ikke, at det har været Hensigten at tage Bestemmelserne derom bort. Jeg nævner disse Punkter, nærmest for at henlede Opmærksomheden derpaa, saa at de kunne blive gjorte til Gjenstand for Overveielse senere, saavel af den høitærede Krigsminister som af Landstthinget og Folkethinget paa de forskjellige Trin, hvor de komme til Behandling.

Jeg kunde nu efter denne almindelige Udtalelse have standset; men der er dog et enkelt Punkt, som jeg anser mig forpligtet til endnu at yttre mig over. I den Skrivelse, den høitærede Minister har tilsendt Udvalget, udtaler han, at han, først efter at have lært at kjende Landstthingets Udtalelser, vil kunne afgjøre, i hvilken Grad han vil kunne nærme sig de forskjellige Standpunkter, der ere komne frem ved Sagens Behandling i Folkethinget iaar, og som „afvige saa meget fra det i Landstthinget, ved dets sidste Behandling af Sagen — i 1876 — Vedtagne“. Jeg kan ikke tro Andet, end at denne Udtalelse, som er holdt i saa overordentlig stor Almindelighed, kun ved en ren Inkurie, en ren Uagtksomhed af Koncipisten har faaet denne Form. Jeg anser det nemlig for fuldstændigt umuligt, at den høitærede Minister ved at udtale sig om Folkethingets Udvalget og ved at tale om de forskjellige Standpunkter, der „afvige saa meget fra det i Lands-